

Da Kilden kom hjem til Kilden

Så skjedde det som bare måtte skje, "Kilden" kom hjem til Kilden. Skuespilleren Jørn-Bjørn Fuller-Gee fra Arendal var et funn i rollen som Gabriel Scott, Giert Werring fra Kristiansand, med sommerhus i Ågerøhavn, som fiskeren Markus.

Teatersjef Ingrid Forthun så mulighetene og ordla seg slik, Fvn 28.9.12: "Det er jeg som har valgt stykket. Og det har jeg ikke bare gjort fordi det er et rikt og rent sørlandsmateriale. Stykket sier noe dypt menneskelig om alle mennesker, og varmen i det berører meg dypt. Det sier noe morsomt, rørende og klokt om livet", sier Forthun. "Og om døden", la regissøren Aksel-Otto Bull til.

Stykket ble satt opp i Intimsalen på Kilden, et heldig valg. Hele historien om Markus blir enda sterkere i dette formatet. Å se den nøysomme sliteren som en figur, gir forestillingen en ekstra dimensjon, mente Bull. Det er veldig morsomt. Jeg ser bare dukkene forfra, og det er spesielt å være med og "skape" historien. Det er som leking, bare på en annen måte, sa Fuller-Gee. Å se Jørn-Bjørns reaksjoner minner meg om når barn leker, og blir skremt av det de skaper, la Giert Werring til, og smilte. Han håndterte Markus og

Ann Ingrid Fuglestveit-Mortensen, Steffen Mulder og Dag Hagen de øvrige 18 dukkene til raffinert trekkspillakkompagnement av Ivar Bøksle. Vi opplever en slags sult blant publikum. De gir tydelig respons på at de liker det lille formatet. Det nære og tette rommet gjør forestillingen til en egen opplevelse, sa Ingrid Forthun.

For publikum som så og gledet seg over forestillingen er det nok likevel lett å forstå at Fædrelandsvennens anmelder Emil Otto Syvertsen fant den i korteste laget. Folk som ikke har verdens beste hørsel fant den nok også vel lavmælt. Det er allikevel ingen ulykke, men snarere en god attest at folk ønsket seg mer, vil Treskoposten si for egen regning. Som Syvertsen la vi også merke til at scenografien fungerte godt. Fuller-Gee var forteller, kommentator fra sidelinjen, i stadig dialog med Markus, og ikke minst, han var Gabriel Scott selv. Alt på en var og lavmælt måte som sto til formatet og nærheten til publikum i den intime salen. Den tar 100, men det ble mange forestillinger, slik at om lag 3000 så den. I tillegg til de regulære forestillingene kom tre skoleforestillinger.

En av forestillingene hadde Gabriel Scott Selskabet selv kjøpt. Selskabets

leder, redaktør Stein Gauslaa, hadde i etterkant av denne en interessant og utdypende dialog med alle skuespillerne. Den gav opplevelsen en ekstra dimensjon.

På forhånd hadde Gauslaa invitert med Jørn-Bjørn Fuller-Gee til Gabriel Scotts Maagerei i Brattekleiv på Tromøya. Det for at han skulle oppleve atmosfæren, og spesielt dikterens arbeidsrom der, som er pietetsfullt tatt vare på og holdt helt uforandret siden dikterens tid. Huset tilhører nå sønnesønnen, Oslo-advokaten og kulturformidleren Arne Scott. Det har huset mye levdt dikterliv, for de fleste av Gabriel Scotts 60 bøker er forfattet der, og han lot seg sjelden forstyrre under prosessen. Den eneste som hadde fri adgang til dikterens arbeidsrom når skriving pågikk, var den selvbevisste katten Markussen. Gabriel Scott har forresten dokumentert sterk innlevelse i kattesinnet og en katts liv og livsvilkår i den festlige boka *Sølvfaks*. Dette er fortsatt en meget lest bok, spesielt av og for barn og av katteelskere generelt. Den kan fås fra Forlaget GSS, ved Peer Rødal Haugen, mobil 992 61 422, eller via post@peers.no

K&TE

